

EKOLOGIE: Divočina na Šumavě

Miroslav Šedivý / zdroj: www.neviditelnypes.cz / 12.6.2017

Při prosazování Zákona č. 123/2017 (platného od 1.6.2017) ze strany Ministerstva životního prostředí (MŽP), managementu Šumavského národního parku (ŠUNAP) a ekologů byla divočina prezentována jako přírodní proces, ve kterém si sama příroda poradí s obnovou cca 22.000 ha odumřelých lesů.

S pojmem divočina se setkáváme, když potřebujeme říci, že je něco neuspořádané, chaotické, samovolně utvářené. V lesním hospodářství si pod tímto pojmem představujeme nevychované lesní porosty ponechané svému osudu, které mohou být v průběhu svého růstu poškozovány a v kterých vznikají škody na biodiverzitě, produkci biomasy, na půdě, krajině, klimatu i na společenských a kulturních funkcích lesa.

Z historie je známo, že k přeměně nepropustných a neudržovaných šumavských hvozdů a neobdělávané krajiny zemědělské v krajinu lesnickou i zemědělsky obhospodařovanou, nejvíce za pomoci římskokatolické církve přispěl již Přemysl Otakar II., který umožnil příchod velkého počtu německých kolonistů.

Při řádné péči vlastníků lesa a lesnických odborníků patřilo území Šumavy dlouhá staletí k nejzachovalejším nejen v České republice, ale i ve střední Evropě, dokonce, jak bylo uvedeno v důvodové zprávě před vyhlášením národního parku v roce 1991, „na Šumavě se nacházely stabilnější a přírodě bližší ekosystémy než na bavorské straně“.

Při prosazování bezzásahovosti docházelo po r. 1991 k ekoteroristickým zásahům, kdy například najatí a dobře zaplacení lidé se přivazovali ke stromům, aby se nemohly vytěžit kůrovcem napadené stromy a tím došlo k neustálému zvyšování rozlohy porostů s odumřelými stromy po žíru kůrovce lýkožrouta smrkového. Pravdou je, že k největšímu rozšíření kůrovce došlo po větrném polomu Kyril z roku 2007, po kterém zůstalo z rozhodnutí MŽP nezpracováno 270 000 m³ ležícího dřeva, na kterém se kůrovec namnožil a rozšířil na velké území nejenom na Šumavě, ale i v sousední přílehlé oblasti bavorské a rakouské.

Šumavská „divočina“ - dílo politiků, tzv. vědců a ekoteroristů

Dřevo z poražených a odkorněných stromů ponechané v množství cca 2 milionů m³ na vzduchu mělo sloužit jako podklad pro nálet smrkových semenáčků. Větší hloupost mohl propagovat pouze člověk, který o vývoji lesa nic neví. Balamutit občany příkladem starých ztrouchnivělých stromů z Boubínské nebo Žofínské pralesa je obrovskou lží, protože každý se může přesvědčit, že rozklad dřevní hmoty probíhá pouze v mokřem prostředí pomocí mechů a lišejníků, že na stromech rozkládajících se několik desetiletí vyrostou stromy nikoliv ze dřeva, ale až po zakotvení kořenů do okolní země. Proto stromy z takového náletu se vyznačují špatně ukotvenými chůdovitými kořeny, obepínajícími původní kmen. Peníze za neprodané dřevo a ušetřené náklady za

těžbu a odkornění by v současné době (kdy se těžební možnosti snížily) mohl ŠUNAP využít, aby nemusel žádat MŽP (nás občany) o dotace.

Mementem mori žalují statisíce odumřelých stojících kůrovcových stromů na rozhodnutí bývalého ministra Bursíka, který se zasloužil o kůrovcovou kalamitu obrovských rozměrů a za svoje rozhodnutí, stejně jako řada dalších, nenese žádné následky. Rozsah škod na životním prostředí je možné dle soudních znalců v současné době odhadnout na 100 miliard Kč.

V horských partiích Šumavy mělo dle ekologů dojít k přirozené obnově lesních porostů ze semene smrku, jeřábu a břízy. Bohužel, zase jenom pouhá teorie. I každý laik ví, že žádná mrtvola nemůže zanechat potomstvo. Proto pokrytecké tvrzení ekologů o tom, jak se i po odumření smrkových stromů dostaví jeho přirozené zmlazení buď přímo ze semene spadlého na zem, nebo přenosem semene větrem na zmrzlém povrchu sněhu je zavádějící a lživé. Pravdou je, že v řidších zdravých smrkových porostech dochází po semenných letech k vyklíčení semenáčků, které však začnou přirůstat do výšky až v době, kdy je v porostu dostatek světla. Ekology vychvalované současné přirozené zmlazení smrku není zásluhou kalamity, protože je i několik desítek let staré, což lze snadno dokázat spočítáním letokruhů na pařezech.

Bohužel na značné rozloze porostní půdy zůstanou holiny, protože přirozenému zmlazení dřevin brání husté porosty keřovité brusnice borůvky nebo travní porosty třtiny chloupkaté, ve kterých nemůže žádný semenáček vyrůst. K přirozené obnově jeřábu dochází roznášením jeho semene ptáky. Tato žádoucí příměs je však velmi brzy zničena jelení zvěří, a to buď okusem, nebo loupáním stromků. Jelení zvěř je záměrně množena, protože její lov odstřelem je v přírodní zóně zakázán. Jedině semeno břízy by mohlo být větrem přeneseno na větší vzdálenosti, ale to by ve starých porostech musela být bříza zastoupena.

Proto lze použít rčení, že divočina na Šumavě se skládá ze hřbitova stojících, nebo polámaných smrkových stromů, ve vzduchu ležících odkorněných kmenů a z řady holin propojených skupinkami nebo jedinci smrku. Současně je územím, v kterém nesmí být prováděny jakékoliv zásahy a do jehož prostorů je zakázáno vstupovat.

Závěrem žádám všechny naše občany, ale zejména senátory, osvícené poslance, krajské úřady a Sdružení šumavských obcí, aby využili poslední možnost podáním stížnosti k Ústavnímu soudu a pokusili se zabránit v současné době ŠUNAPEM připravované další bezzásahové zóny (v zákoně definované jako přírodě blízké, která by společně se zónou přírodní zaujímal až 51 % území) a tak pomohli zachránit zbytek naší milované Šumavy v jejím původním složení.